

In voda je opustošila polje.

In padel je na skalo, ki se ni umaknila. In je nalival v močnih curkih, ali čer se ni umaknila.

In se je ozlovoljil, ker se polje ni hotelo umakniti in ker je bila moč njegovih curkov ničevna. In ni bil zadovoljen.

Pa je vzkliknil: »Tej skali je dana moč čez me. Želim, da bi bil ta skala.«

In je angel prišel iz nebes, ki je rekel: »Naj se zgodi, kakor si bil dejal!«

In je postal skala in se ni ganił, čeprav je sijalo solnce, in ne, četuđi je deževalo.

In je prišel mož z ročico in z ostrim dletom in s težkim kladivom, ki je kamene sekal iz skale.

In je rekla skala: »Kaj je to, da ima ta mož moč čez me in kamene seka iz mojega krila?« In ni bila zadovoljna.

Pa je vzkliknila: »Slabeja sem kakor ta-le... Želim, da bi bila mož.«

In je angel prišel iz nebes, ki je rekel: »Naj se zgodi, kakor si bila dejala!«

In je bila kamenar. In je sekal kamene iz skale s težkim delom in se je vbadal kaj naporno za malo dnino in je bil zadovoljen...

— In ti, ljuba Upi, kaj si bi pa ti izvolila, če bi angel prišel iz nebes, da bi te vprašal, česa si želiš?

= Resnično, gospod, bi ga prosila, naj me vzame s seboj v nebesa!

Molitev.

Gospod, jaz rekel sem, nikdar,
ne zabim na ta Tvoj oltar;
od zore vedno tja do zore,
glej, v Tvoje hodil bom šotore.

Zakone Tvoje in Tvoj rek,
Gospod, glej, ljubil bom na vek:
Da zabil bi ju kdaaj, nikoli,
Gospod, miru mi ne privoli!

Ponoči njima v mislih zvest,
išočoč ju v blesku drobnih zvezd;
v bleskoti ju razmišljam solnca,
ves srečen sem brez kraja, konca!

Če roga se pa kdo — nalašč
zagrnen pridi v temen plašč —
udari s srdom ga gromečim,
sodrug naj z boja je bežečim!

A jaz, ki ljubil Te vsekdar —
naj bom ljubezni Tvoje žar,
odpri mi milosti studenec,
zavij me v slave Svoje venec!

Fran Žgur.

